

Et Barns Skriftemaal

I *Regning* er jeg noget sen,
Det vil jeg tilstaae ærligt;
Der skal man altid laane Een,
Og laane er besværligt.
Jeg skrev som *Stil* et Winthersk Digt,
Der havde mig bevæget,
Og saa fik jeg dog »Maadeligt«,
Da det var ei mit eget.
Historie man lære skal,
Jeg kan den ikke havne,
Naar den gaaer op i bare Tal
Og gamle Krigsmænds Navne.
Min *Lærebog* den kan jeg vel,
De ti Guds Bud med Ære;
Men saa er der en stor Tabel,
Den er saa svær at lære.
Var jeg en Fugl, da fløi jeg fri,
Langt bort fra Skolekrogen,
Da lærte jeg *Geografi*,
Og brugte ikke Bogen.
Helst gad jeg være Storkefa'er,
Han kan til Nilen drage,
Og naar saa Alting seet han har,
Han komme kan tilbage;
Thi her er godt, kun bort jeg vil,
Naar jeg af Ondt besværes.
Gid Tal og Regning ei var til,
De kan saa godt undværes!
Alt, hvad jeg tænker og jeg troer,
Det har jeg her nedskrevet;
Min egen lille, søde Mo'er,
Til Dig jeg sender Brevet!